

Meditatie Zondagavondzang 27 november 2016 – Eerste Zondag van de Advent

Ps. 63; Ps. 85; Efeziërs 1,3-10; Jesaja 6,1-13

Beste mensen,

Wat een kracht gaat eruit van aansprekende beelden!
Vaak ben je de precieze woorden die je hoorde al min of meer vergeten,
maar een beeld kan zich in je hart griften en onvergetelijk worden.

Wat een beeld roept Jesaja op!
Ik zie het voor me: een grote tempel vol rook,
engelen die heen en weer vliegen,
een stem die spreekt vanaf de troon.

En dan het beeld van een volk vol onbegrip,
beelden van verwoesting, van een leeg land
waar uiteindelijk slechts een stronkje overblijft.

In de Advent, de tijd op weg naar Kerst,
horen we uit de Schrift een aantal keren
teksten van de profeet Jesaja,
voor mij de grootste profeet van het Oude Testament.
De felheid van zijn woorden, de grootse visioenen,
de poëzie ook op onverwachte momenten,
het maakt allemaal dat zijn woorden vol leven en geestkracht zijn.

Wat doen wij met de vele beelden die de media presenteren,
oproepen of suggereren?
Laat je je inpakken door beelden,
maken ze je murw zodat je niet meer wil of kan kijken,
of roepen ze voor jou iets anders op?

Te midden van alle krachtige woorden van Jesaja
valt een kleine dialoog haast in het niet,
tussen God's vraag wie Hij zal zenden,
en Jesaja's antwoord: „Hier ben ik“.
Vorige week namen we afscheid van Mary Grohmann,
het oudste lid van de Dominicaanse Lekengemeenschap Nederland.
Voor haar ging het in het geloof niet zozeer om de vraag wie of wat God is,
maar om het antwoord daarop: „Hier ben ik“.

Als we op weg gaan naar Kerst,
naar het feest van Gods menswording in onze wereld,
is misschien de vraag waar het heel wezenlijk om draait
wie jezelf uiteindelijk bent,
hoe je bedoeld bent als mens,
hoe je ingaat op de roepstem van God,
op jouw manier, hier en nu,
God tegemoet.

Otto Vervaart, lekendominicaan